

ADVENT A VÉGEKEN

Van egy kicsi ékszer a mi országunkban.
Arra, hol a víz az Úr, a hit a lépték és szívből kínálják a szilvapálinkát.
A kincsnek neve ennyi: Tákos.

Ott, a beregi berkekben évszázadok óta vigyáz a vártán egy különleges falusi istenház.
Kiszolgált malomkő a lépcsője, tornácán kátrányos illat lengedez, harangtornya szögek nélkül ácsolt és sárból döngölt paticsfal tartja a zsindeleket. Alacsony mennyezetének kazettáit 1766-ban olyan mívesen festették, hogy azok örökkévalóságát tisztos nyújtózkodással szinte érinteni lehet. Itt hiteles igazán a tanítás: „közel az Ég hozzám”.

Úgy is hívják: Mezitlábás Notre Dame. Mert katedrális ez a javából!
Egyszerűségével székesegyház a szegény paraszti világban.

Most, télvíz idején, a fűtetlen szentélyben cudar hideg honol. Tekintetem a frissen nyesett fenyőgallyra esik. Gyertyaláng árnyéka vetül a háttérben. Hirtelen kóbor lelkek melege járja át a bensőt és a templom őrzője, Baráth Menyhértné szavai csengenek fülemben. Látom magam előtt Erzsike néni kortól hajlott természetét, ráncokkal barázdált arcát, ahogy mosolyogva mondja: „Mert minden ember jó!”